

Т Е М А 10

“ЕВАКУАЦІЯ. ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ЕВАКУАЦІЇ. ЕКСТРЕННА ЕВАКУАЦІЯ ТА ТИМЧАСОВЕ ВИВЕДЕННЯ ПРАЦІВНИКІВ ІЗ ЗОН ЗАГРОЗИ ЖИТТЮ ТА ЗДОРОВ'Ю”.

(Навчальний матеріал)

ПЕРЕДМОВА

Стихійне лихо, аварії і катастрофи, викиди (виливи) сильнодіючих отруйних і радіаційних речовин призводять до значних руйнувань і створення надто великих зон радіаційного забруднення місцевості і хімічного зараження та катастрофічного затоплення у яких можуть опинитися велика кількість населення.

З метою завчасного виводу (вивозу) населення із районів стихійних лих, аварій, катастроф та зон радіаційного забруднення місцевості і хімічного зараження та катастрофічного затоплення у якості одного із засобів захисту від можливих факторів ураження здійснюється евакуація населення, якщо життю і здоров'ю людей буде загрожувати небезпека.

Евакуація широко застосовувалась при веденні війн у минулому, зокрема, у другу світову війну, у тому числі і у Велику Вітчизняну війну. Однак, евакуаційні заходи, що здійснювалися у минулому, зокрема у Велику Вітчизняну війну, принципово відрізняються від евакуаційних заходів, намічених на випадок стихійних лих, аварій і катастроф. Сучасна евакуація передбачає вивід (вивіз) населення із найбільш імовірних зон руйнування, стихійних лих, аварій, катастроф. Евакуація в багато разів знижує щільність населення, а іноді і зовсім його ліквідує (як це трапилося у м. Чорнобилі), що в значній мірі сприяло збереженню життя і здоров'я людей у цьому районі. На місці події залишаються формування цивільного захисту і частина населення, яка приступає до ліквідації наслідків стихійних лих, аварій і катастроф.

Об'єми і терміни проведення заходів щодо завчасної підготовки системи захисту населення визначають виходячи із принципу розумної достатності в забезпечення безпеки населення в умовах надзвичайних ситуацій мирного часу.

Заходи щодо захисту населення в надзвичайних ситуаціях необхідно планувати і проводити при раціональному використанні матеріальних і фінансових ресурсів, максимальному використанню існуючих, дообладнаних і знову створених виробництвах, будинках і спорудах, рятувальних засобах, пристосуваннях, спеціальної оснастки, профілактичних і лікувальних препаратів та іншого майна.

Підставою для практичного здійснення заходів евакуації є фактичні показники стану наявної обстановки в разі надзвичайної ситуації та відповідне рішення органів управління у сфері цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій.

ЕВАКУАЦІЯ. ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ЕВАКУАЦІЇ.

Евакуація – це організований вивід (вивіз) населення (у тому числі і персоналу суб'єктів господарської діяльності) із осередків ураження внаслідок аварій, катастроф і стихійного лиха та зон радіаційного забруднення місцевості і хімічного зараження та катастрофічного затоплення.

Евакуація із районів стихійних лих, а також аварій і катастроф організується начальниками цивільного захисту міст і районів та їх органами управління ЦЗ, з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення. Безпосередньо проведенням евакуаційних заходів займаються начальники і штаби ЦЗ та з НС суб'єктів господарської діяльності, керівники домоуправлінь та житлово-експлуатаційних контор під

керівництвом евакуаційних комісій, що створюються у містах (районах) та на об'єктах господарської діяльності.

ЕКСТРЕННА ЕВАКУАЦІЯ ТА ТИМЧАСОВЕ ВИВЕДЕННЯ ПРАЦІВНИКІВ ІЗ ЗОН ЗАГРОЗИ ЖИТТЮ ТА ЗДОРОВ'Ю.

Евакуація проводиться у найкоротші строки після її оголошення. Для здійснення цього заходу використовуються усі види громадського транспорту (залізничний, автомобільний, водний і навіть авіаційний), що не зайняті невідкладними виробничими і господарськими перевезеннями, а також транспорт індивідуального користування. Певна частина населення, що підлягає евакуації, може виводитися пішим порядком.

З отриманням розпорядження на проведення евакуації начальники і органи управління цивільного, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій разом з евакуаційними комісіями і службами ЦЗ у відповідності з певними планами проводять оповіщення керівників підприємств і установ, навчальних закладів, домоуправлінь тощо, а через них робітників і службовців, їх сімей та іншого населення про час прибуття на збірні евакуаційні пункти для евакуації. Для оповіщення населення використовуються різного роду системи оповіщення, а також засоби масової інформації - радіо, телебачення, преса тощо.

Автотранспорт у більшості випадків використовується для вивозу евакуйованих на невелику відстань. При перевезеннях автотранспортом окрім пасажирських автобусів застосовуються пристосовані для перевезення людей вантажні автомобілі. Підвищуються норми завантаження автотранспортних засобів. Автотранспорт зводиться в автоколони по 25-30 машин.

Для вивозу населення залізницею і водним транспортом використовуються не лише пасажирські залізничні состави і судна, але й інші засоби, що звичайно не застосовуються у нормальних умовах для перевезення людей, - товарні вагони і напіввагони, вантажні судна, баржі, платформи тощо. Передбачається більш ущільнене завантаження вагонів і суден, а також збільшення довжини поїздів.

Колони евакуйованих пішим порядком, як правило, формуються поблизу збірних евакопунктів. У цілях кращої організації переходу практикується розбивання колон за цехами та іншими виробничими підрозділами. На чолі колон ставляться досвідчені і авторитетні керівники. Вивід населення пішки здійснюється по дорогам, а також по маршрутам і колонним шляхам. Марш піших колон планується звичайно на відстань одного добового переходу із задачею вийти із зони можливих руйнувань (зараження).

Евакуйовані розселяються у населених пунктах місць евакуації як у громадських будівлях, так і у житлових будинках місцевих жителів (у порядку їх ущільнення).

Питання комунально-побутового обслуговування евакуйованого населення вирішуються за рахунок розширення існуючих у сільській місцевості і створення додаткових комунальних установ. Медичне обслуговування забезпечується існуючою мережею лікарень, поліклінік, медичних пунктів, аптек. Евакуйованим дітям надається можливість продовжувати навчання у школах за місцем евакуації.

Місцеві органи управління, куди евакуюються люди із районів стихійних лих, аварій, катастроф, а також керівники підприємств, установ, організацій повинні виявляти постійну турботу про населення, що евакуюється, вживати заходів щодо його працевлаштування та всебічного забезпечення.

Евакуація населення з районів стихійних лих буде провадитись всіма наявними способами евакуації. Перевага буде надаватись автомобільному та залізничному транспортові. Так, землетрус у Вірменії у грудні 1988 року завдав величезної шкоди республіці, знищив багато населених пунктів, призвів до загибелі десятків тисяч людей. Евакуація з районів лих почалася одразу ж після землетрусу пішим порядком, авіаційним транспортом, а у подальшому - автомобільним і залізничним у міру розчищення і відновлення шляхів. Все це наклало відбиток на характер дій при стихійному лиху.

Населення, що потерпіло у результаті землетрусу, вивозилося у райони республіки, що не потерпіли, а також за її межі. Своєчасні і енергійні заходи керівництва країни разом з місцевими органами влади створили передумови для збереження життя і здоров'я тисяч людей, що потерпіли від землетрусу.

При аварії на підприємствах або катастрофах на транспорті силами керівників підприємств та місцевих органів здійснюється евакуація робітників і службовців, а у необхідних випадках і місцевого населення, що проживає поблизу аварії або катастрофи, що сталася, а також потерпілих. При евакуації можуть бути внесені корективи у попередні розрахунки у зв'язку із обстановкою, що склалася. Події на Чорнобильській АЕС показали, що евакуацію пішки, з огляду на обстановку, що склалася, довелося відмінити і евакуювати населення автомобільним транспортом, а невелику частину населення - залізницею. Що і було зроблено. Автотранспорт подавався просто до під'їздів будинків. Завантаження людей і необхідного майна йшло швидко, але без поспіху і метушні. Брали з собою лише саме необхідне - документи, гроші, продукти, одяг, фотографії рідних і близьких. Всі евакуйовані були вивезені у безпечні райони і за допомогою місцевих органів були забезпечені житлом, харчуванням, одягом, роботою, дошкільними закладами. Такі аварії приносять великі людські жертви і коштують великих матеріальних затрат.

При катастрофі на ст. Армавір, де вибухнули декілька вагонів із вибуховими речовинами, евакуація місцевого населення не проводилася, оскільки не було зараження території і повітря, але евакуювалися із зони руйнування люди, що потерпіли від вибуху. Вони виносилися у безпечне місце і звідти вивозилися автотранспортом у найближчі лікувальні заклади. У цій роботі приймали участь підрозділи цивільної оборони.

Про евакуацію на випадок катастрофічного затоплення (повені) як правило, повідомляється спеціальним розпорядженням комісії по боротьбі з паводком (повінню, катастрофічним затопленням) через органи цивільної оборони, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій. Розпорядження про початок і порядок евакуації передається по всіх каналах зв'язку, телебачення, для всього населення, а працюючі, крім того, оповіщаються через адміністрацію підприємств, установ, навчальних закладів. Населення, що не зайняте у сфері виробництва і обслуговування сповіщається через житлово-експлуатаційні контори і домоуправління, населенню повідомляються місця розгортання збірних евакопунктів, строки явки на ці пункти, маршрути проходження при евакуації пішим порядком, а також інші відомості, що узгоджуються із місцевою обстановкою, очікуваним масштабом лиха, часом його упередження.

При наявності достатнього часу населення із загрозованих районів евакуюється разом з майном. З цією метою кожній сім'ї надається автомобільний або інший транспорт із указівкою часу його подачі.

Евакуація проводиться у найближчі населені пункти, що знаходяться поза зоною затоплення. Розселення населення здійснюється у громадських будівлях або на житловій площі місцевого населення.

У зонах можливого затоплення тимчасово припиняють роботу школи і дошкільні дитячі заклади. Дітей переводять у школи і дитячі заклади, які знаходяться у безпечному місці.

У випадку раптової повені (катастрофічного затоплення) попередження населення провадиться усіма наявними засобами оповіщення, у тому числі і пересувними гучномовними установками.

Раптовість виникнення повені (катастрофічного затоплення) викликає необхідність в особливих діях і поведженні населення. Якщо люди проживають на першому поверсі або на інших нижніх поверхах і на вулиці спостерігається підйом води, необхідно залишити квартиру, піднятися на верхні поверхи; якщо будинок одноповерховий - зайняти

приміщення на горищі. При знаходженні на роботі за розпорядженням адміністрації слід, додержуватись встановленого порядку, зайняти підвищені місця.

Пошук людей на затопленій території здійснюється і організується негайно, для цього залучаються екіпажі плаваючих засобів формувань цивільного захисту і всі інші наявні сили і засоби, у тому числі і гвинтокрили. При рятувальних роботах необхідно виявляти витримку і самовладання, суворо додержуватись вимог рятівників.

Успіх евакуації багато у чому буде залежати від самого населення (персоналу об'єктів), що підлягає евакуації, від його організованості і дисциплінованості при здійсненні цих заходів.

Дізнавшись про наступну евакуацію, громадяни, кого стосується цей захід, негайно готуються до виїзду (виходу) із осередку (зони) ураження (зараження, затоплення): збирають необхідні речі, підготовлюють засоби індивідуального захисту (обов'язково засоби захисту органів дихання), документи і гроші; у квартирі (будинку) знімають гардини і завіски з вікон, прибирають у тіньові місця легкозаймисті речі, безпосередньо перед залишенням квартири (будинку) вимикають електроприлади і газ, зачиняють квартирки, вікна і двері.

Із речей береться саме необхідне - одяг, взуття, білизна. У комплекті одягу бажано мати плащ і спортивний костюм; взуття переважно має бути гумовим або на гумовій основі. Ці види одягу та взуття найбільш придатні для використання як засобів захисту шкіри у випадку радіоактивного, хімічного або бактеріологічного зараження. Обов'язково слід взяти теплі (вовняні) речі, навіть якщо евакуація провадиться улітку.

Необхідно також узяти з собою продукти харчування і трохи питної води. Продукти харчування беруть на 2-3 дні: краще брати продукти, що не швидко псуються, зручно зберігаються і не потребують тривалого готування перед вживанням: консерви, концентрати, галети, сухарі тощо. Воду доцільно зберігати у флязі.

Найбільш необхідне, що треба узяти з собою при евакуації: паспорт, військовий квиток, трудову книжку або пенсійне посвідчення, диплом (атестат) про закінчення навчального закладу, свідоцтво про шлюб та народження дітей.

Кількість речей і продуктів харчування має бути розрахована на те, що людині доведеться нести їх самій. При евакуації на транспортних засобах загальна маса речей і продуктів харчування має складати приблизно 50 кг на дорослу людину, при евакуації пішки вона має бути значно меншою, у відповідності з фізичною витривалістю кожної людини.

Усі речі і продукти харчування повинні бути запаковані у рюкзаки, мішки, сумки, валізи або зв'язані у вузли. При евакуації пішки їх слід запакувати у рюкзаки і речові мішки, щоб зручніше було їх нести. До кожного місця з речами і продуктами прикріплюється бирка з позначенням на ній прізвища, імені і по батькові, адреси постійного місця проживання і кінцевого пункту евакуації їх власника. Відповідним чином треба підготувати до евакуації дітей дошкільного віку.

У призначений час евакуйовані повинні прибути на вказані їм збірні евакуаційні пункти (ЗЕП) для відправлення у позаміську зону. Якщо хтось захворів і не зможе з'явитися на ЗЕП, він повинен через родичів або сусідів повідомити про це начальника цивільного захисту об'єкту (керівнику домоуправління), який вживатиме необхідних заходів для вивозу такої людини на станцію завантаження. Хворі, що перебувають на лікуванні у медичних закладах, евакуюються разом із цими закладами; окремі хворі можуть бути виписані і евакуйовані разом із своїми родинами.

До станцій (пристаней) посадки населення, що вивозиться у позаміську зону на

транспортних засобах, із збірних евакуаційних пунктів направляється організовано. Для цього поблизу ЗЕП воно зводиться у колони (групи) - по ешелонам і вагонам, судам та їх приміщенням, автоколотам і машинам, які прямують на станції (пристані) завантаження, як правило, пішим і порядком.

Посадку евакуйованих у вагони, на судна і автомобілі організують старші цих транспортних засобів. Кожний громадянин повинен суворо дотримуватися встановленого порядку посадки. Не можна допускати давки і штовханини біля дверей вагонів, трапів суден або бортів автомобілів; кожний зобов'язаний зайняти своє місце у вагоні, на судні або в автомобілі у передбаченому порядку і у встановлений час.

Після завершення посадки на транспорт нікому не дозволяється виходити з вагонів, залишати судна або виходити з автомобілів. У дорозі без дозволу відповідних начальників ніхто не має права виходити на зупинках або переходити із вагонів, пересаджуватись з одного судна в інше, з одного автомобіля на другий.

При пересуванні пішки необхідно суворо додержуватись дисципліни маршу; виконувати всі команди і сигнали, що подаються керівниками маршу; дотримуватись темпу руху і дистанції під час руху; на привалах і проміжних пунктах додержуватись правил пожежної безпеки; приймаючи участь у марші зобов'язані надавати допомогу один одному, особливо знесиленим і відстаючим.

По прибутті на станцію (пристань вивантаження) висадка евакуйованих провадиться за командою старших вагонів, суден і автомобілів. Усі громадяни, що прибули у позаміську зону, повинні пройти реєстрацію на прийомних евакуаційних пунктах і розселитися на місце проживання за вказівкою робітників цих пунктів.

Населення, що прибуло за евакуацією, зобов'язане виконувати усі вказівки місцевих органів влади, приймати активну участь у будівництві (дообладнанні) протирадіаційних укриттів, необхідних для захисту у випадку радіоактивного зараження, і створенні певних побутових умов для проживання. Непрацюючі або ті, що втратили роботу у зв'язку з евакуацією, зобов'язані працевлаштуватись. Не допускається самовільне, без особливого дозволу на це місцевих органів, залишення евакуйованими місця розселення, переїзд з одного населеного пункту в інший. Міське населення, до якого будуть підселюватись громадяни у порядку ущільнення, повинно приймати діяльну участь у підготовці житла для евакуйованих. У цій справі треба широко застосовувати досвід прийому і розміщення робітників і службовців, що прибувають у колективні сільськогосподарські підприємства для участі у сезонних сільськогосподарських роботах.

Патріотичний обов'язок кожного громадянина - надати необхідну допомогу людям, що вимушені залишити свій дім, покинути своє майно. Зрозуміло, що ці люди спочатку будуть мати необхідність у таких предметах, як посуд, а іноді і спальні речі, і в цьому їм треба допомогти.

Доброзичлива зустріч місцевим населенням втомлених і часом занепокоєних людей, що прибули з міста, - одна із умов подолання труднощів влаштування їх на новому місці.

Органи управління з надзвичайних ситуацій та у справах цивільного захисту беруть участь у плануванні евакуаційних заходів і всебічно сприяють підготовці евакоорганів до дій за призначенням.

Для транспортного забезпечення здійснення зазначених заходів залучається у мирний час весь транспорт, що є на відповідній адміністративній території, а у воєнний час часто й, що не поставляється до Збройних Сил України.

Планування проведення евакуаційних заходів на випадок виникнення надзвичайних ситуацій є одним із головних завдань начальників і управлінь (відділів) з питань надзвичайних ситуацій і цивільного захисту населення районів, міст обласного підпорядкування, місцевих органів самоврядування, суб'єктів господарської діяльності.

Підставою для практичного здійснення заходів евакуації є фактичні показники стану наявної обстановки в районі надзвичайної ситуації та відповідне рішення на їх проведення.

Управління (відділи) з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення беруть участь у плануванні евакозаходів і всебічно сприяють підготовці евакуаційних органів до дій за призначенням.

Евакуації підлягає населення, яке проживає в населених пунктах, що містяться у зонах можливого катастрофічного затоплення, небезпечного радіоактивного забруднення, хімічного ураження, прогнозованого виникнення локальних збройних конфліктів у 50-кілометровій прикордонній смузі, в районах виникнення стихійного лиха, великих аварій і катастроф (якщо виникає безпосередня загроза життю та заподіяння шкоди здоров'ю людини).

У мирний час практичні заходи евакуації населення, як організованого його вивезення та виведення із районів можливого впливу наслідків НС (якщо виникає безпосередня загроза життю та заподіяння шкоди здоров'ю людини), плануються на випадок: загальної аварії на АЕС; всіх видів аварій з викидом сильнодіючих отруйних речовин, внаслідок яких виникає безпосередня загроза життю та заподіяння шкоди здоров'ю людей, що проживають у зоні можливого ураження; загрози катастрофічного затоплення місцевості; масових лісових і торф'яних пожеж, землетрусів, зсувів, інших геофізичних і гідрометеорологічних явищ з тяжкими наслідками, що загрожують населеним пунктам.

Основним документом, який визначає об'єм, зміст, строки проведення та порядок виконання евакозаходів, є план цивільного захисту (план дій у НС), який розробляється органами управління з питань НС та ЦЗН усіх рівнів на основі досягнутого економічного рівня з врахуванням річних та перспективних планів розвитку територій, суб'єктів господарської діяльності і особливостей, які властиві кожній території чи об'єкту, і який щорічно корегується.

Основними вихідними даними для планування евакозаходів є:

- характеристика міста, району, території, суб'єктів господарської діяльності;
- характеристика можливих надзвичайних ситуацій та їх наслідків;
- можливості міста, району, суб'єктів господарської діяльності щодо розміщення населення;
- можливості транспорту, що залучається до виконання евакозаходів;
- дорожня мережа, її стан і пропускні можливості за еваконапрямами;
- можливості інженерного та технічного забезпечення виконання евакозаходів;
- можливості системи охорони громадського порядку під час проведення евакозаходів;
- засоби зв'язку та системи управління і оповіщення населення про початок проведення евакозаходів;
- можливості системи охорони здоров'я, що залучається для забезпечення евакозаходів;
- місцеві умови та сезонні кліматичні умови, які впливають на проведення евакозаходів.

Евакуаційні заходи здійснюються за рішенням місцевих органів виконавчої влади, виконавчих органів Рад, уповноважених органів з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення відповідних рівнів.

Безпосередньо проведенням евакуаційних заходів (відселенням або евакуацією працівників, службовців та населення) займаються начальники і штаби ЦЗ та з НС суб'єктів господарської діяльності (підприємств, установ та організацій) під керівництвом районної (міської) евакуаційної комісії.

Евакооргани створюються: у районах (містах обласного підпорядкування) - рішенням районної державної адміністрації (виконкому міської Ради); у сільських (селищних) Радах – рішенням виконкому сільської (селищної) Ради; у суб'єктів

господарської діяльності - наказом керівника підприємства, установи або організації. До евакоорганів відносяться: евакокомісії (районні, міські, селищні, сільські і суб'єктів господарської діяльності); приймальні та збірні евакуаційні пункти.

Головою евакокомісії району (міста, села, селища), як правило, призначається заступник голови райдержадміністрації (виконкому міської, селищної або сільської Ради), а головою евакокомісії суб'єкта господарської діяльності – один із заступників керівника об'єкту. До складу евакокомісії входять представники адміністрації (від відділів: організаційного, загального, кадрів, соціального захисту населення, народної освіти та інших), служб ЦЗ (зв'язку і оповіщення, медичної, матеріально-технічної, охорони громадського порядку та транспорту).

Особовий склад районної (міської) евакокомісії може мінятися у залежності від особливостей району (міста).

Евакооргани створюються у всіх населених пунктах району, на підприємствах, в установах і організаціях. Чисельний склад евакоорганів залежить від обсягів завдань, які покладені на них.

Для особового складу усіх евакоорганів розробляються формалізовані документи, завдання, функціональні обов'язки посадових осіб, списки обліку особового складу, розрахунки транспортних засобів, плани-розрахунки проведення евакозаходів та інші документи.

Евакуаційна комісія суб'єкта господарської діяльності є робочим органом начальника цивільного захисту та з надзвичайних ситуацій підприємства, установи або організації, який забезпечує проведення у життя комплексу заходів щодо організованого вивозу (виводу) працівників, службовців та населення, яке мешкає у відомчому житловому фонді, із районів можливого впливу наслідків НС, якщо виникає безпосередня загроза життю та заподіяння шкоди здоров'ю людини.

Евакокомісія створюється за наказом керівника суб'єкта господарської діяльності, підзвітна і підконтрольна йому.

Евакокомісія у своїй роботі керується законодавчими і нормативними актами України, рішеннями і розпорядженнями районної державної адміністрації (виконкому міської Ради), наказами і розпорядженнями НЦО району (міста обласного підпорядкування), відділу з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення, голови районної (міської) евакокомісії, рішеннями та розпорядженнями місцевого органу самоврядування, наказами та розпорядженнями керівника суб'єкту господарської діяльності, прийнятими в межах їх компетенції.

Основними завданнями евакокомісії суб'єкта господарської діяльності є:

розроблення планів евакуації (відселення) працівників, службовців та населення, яке мешкає у відомчому житловому секторі, на випадок виникнення надзвичайних ситуацій техногенного, природного, соціально-політичного та воєнного характеру;

організація та проведення у НС (відселення) працівників, службовців та населення, яке мешкає у відомчому житловому секторі та забезпечення їх життєдіяльності;

координація в межах її діяльності структурних підрозділів підприємства, установи чи організації щодо забезпечення проведення евакозаходів та організація життєзабезпечення евакуйованого (відселеного) населення ;

визначення основних напрямів роботи щодо проведення евакозаходів та соціальному захисту працівників, службовців та населення, яке мешкає у відомчому житловому секторі, які постраждали внаслідок НС;

підготовка і перепідготовка особового складу евакокомісії суб'єкта господарської діяльності до дій в умовах НС.

Евакокомісія, відповідно до покладених на неї завдань:

організує розроблення і здійснення евакозаходів на випадок виникнення НС та соціальним захистом працівників, службовців та населення, які постраждали від них;

керує проведенням евакозаходів на підприємстві, в установі чи організації і забезпечує готовність евакоорганів до дій за призначенням;

бере участь у розгляді та опрацюванні пропозицій щодо матеріально-технічного забезпечення проведення евакуаційних заходів суб'єктом господарської діяльності;

контролює виконання завдань щодо створення для евакуйованого (відселеного) населення необхідних соціально-побутових умов та забезпечення його продуктами харчування і предметами першої необхідності;

організовує в установленому порядку надання допомоги працівникам, службовцям та населенню, які потерпіли внаслідок НС;

бере участь в організації фінансового, матеріального, технічного та інформаційного забезпечення проведення евакуаційних заходів суб'єктом господарської діяльності;

забезпечує розроблення плану дій евакокомісії суб'єкта господарської діяльності (підприємства, установи чи організації) щодо організації, матеріально-технічному та іншим видам забезпечення евакуаційних заходів;

організовує взаємодію з іншими органами управління і силами цивільного захисту щодо організації і проведення евакуаційних заходів суб'єктом господарської діяльності;

здійснює інші функції, що випливають з покладених на неї завдань.

Евакокомісія має право:

одержувати від адміністрації суб'єкта господарської діяльності інформацію, документи і матеріали, необхідні для виконання покладених на неї завдань;

заслуховувати керівників структурних підрозділів суб'єкта господарської діяльності про хід виконання завдань щодо підготовки, проведення і забезпечення евакуаційних заходів;

залучати для проведення евакуаційних заходів органи управління, сили і засоби суб'єкта господарської діяльності (підприємства, установи чи організації);

проводити комплексні перевірки стану готовності структурних підрозділів суб'єкта господарської діяльності до дій за призначенням та інших служб забезпечення щодо проведення евакуаційних заходів.

Евакокомісія у процесі виконання покладених на неї завдань взаємодіє з іншими структурними підрозділами суб'єкта господарської діяльності, евакокомісіями населеного пункту та району (міста), відділами з питань НС та цивільного захисту населення.

План проведення евакуаційних заходів в надзвичайних ситуаціях суб'єкта господарської діяльності складається з пояснювальної записки і плану у вигляді таблиці. Він розробляється по видам надзвичайних ситуацій і включає:

найменування надзвичайних ситуацій, які можуть бути на території суб'єкта господарської діяльності та у якій осередки ураження попадає об'єкт при стихійних лихах і аваріях (катастрофах) на сусідніх техногенно небезпечних об'єктах, що загрожують життю і здоров'ю персоналу і населення, що мешкає у відомчому житловому фонді;

чисельність населення (персоналу), що підлягає евакуації або відселенню;

терміни виконання евакуаційних заходів;

транспорт, що залучається для проведення евакуаційних заходів;

матеріально-технічне та інші види забезпечення евакуаційних заходів;

порядок приведення в готовність евакоорганів суб'єкта господарської діяльності.

Для кожного суб'єкта господарської діяльності робиться виписка із районного (міста обласного підпорядкування) плану проведення евакуаційних заходів по видам НС.

Плани проведення евакуаційних заходів на території суб'єкта господарської діяльності розробляються евакокомісією разом з штабом ЦЗ та з НС об'єкта з урахуванням наявних сил і засобів і затверджуються НЦО (керівником підприємства, установи, організації) об'єкта і погоджується з вищестоящою евакокомісією.

Керівник ставить 2-3 запитання тим, хто навчається, з метою визначення стану засвоєння матеріалу, при необхідності робить додаткові пояснення, а після підводить короткі підсумки і ставить завдання навчаним на самостійну підготовку до наступного заняття.